

l'obra de J. Sarret i Arbós: «Monumenta Historica Civitatis *Minorisae*» (Manresa 1910ss.), però quin nom deien tals «monumenta» (suposant que tinguin cap valor)? ignoramres. Les parts més segures són el vol. II: *Manresa en la Guerra de la Independència*; vol. III: *Història de la Indústria, del Comerç i dels Gremis*; vol. IV: *Hist. Religiosa de Msa.*; vol. V: *Hist. de l'Estat Polític-social*. Reconequem que a l'historiador de la llengua i dels fets humans li interessa més el llibre venerable de Magí Canyelles, *Descripció de la grandesa i antiguitats de la ciutat de Manresa*: 545 pp., Msa. 1596, farcit de saba manresana autèntica.—³ Com és sabut, en el lombard alpi s'usava la *x* com grafia convencional de la *s* sonora, la dels mots it. *rosa, posizione, avvisare* etc. En aquests mateixos estatuts apareix *Torrexella*, p. 36, *avixano* a la p. 235; en altres *laxagne, zoxo* (= *giuso* < DEORSUM), *raxon=ragione, prexo* PREHENSUM, *dixe* DICIT, *fuxito* 'fuggito'.—⁴ Campo-novo (erudit no lingüista), en llança una altra a base d'una forma *Mendrici* (p.222): «forse di origine longobarda da un *Mendrico* o *Manrico*: capo d'una *fara* ivi stabilita, in genitivo o pl. collettivo MENDRIKI»; una cita de *Mendrici* atribuïda a 793, sembla, però, que la dóna de 2a. mà, potser no ben exacta. En tot cas això (que potser li ho va suggerir algun suís-alemany) podria explicar el nom alemany *Mandriß, -dryß*, però no les nombroses formes en *-isio / -ixio* de les quals cita el doc. i la font. *-ici* hauria donat *-í* (o màxim *-ís*) en fonètica local; i el nom del *Men-drisiotto* (que té de ser format amb el sufix gentilici *-otto* provinent del gr. *-ῶτης* (tan difós en el domini italià: *chiozzotto, trevigiotto* etc., veg. Rohlfs, *Hist. Gramm. It.*), no seria gaire menys antic.—⁵ Que Whatmough (*Dial. of. Anc. Gaul*, 113, 156), voldria analitzar *Mini-rata*, però jo crec que seria *Minurate*, on el lapicida oblidà un dels set pals consecutius de les lletres *minu*, i hi hauria la terminació *-ATE*, ubiqüa en l'element pre-romà de tota la regió lligur, doncs, novament *Minurate*. L'ètimon de *Carpentràs*, en canvi, és cèltic, cpt. *Carpento-racte*, sense cap relació amb això, encara que Whatmough vulgui guiar-s'hi.—⁶ *Menariacum* en l'Itinerari Antoní (p. 377) però és el nom d'un «oppidum» dels *Morini*, belgues (*Merville* a Flandes). Val més no embolicar-hi noms de països tan deslligats ètnicament i geogràfica. També jo havia temptejat, a les palpen-tes, lligams a abandonar per raons semblants, amb *Menaurí* (Pall.), fr. *Maunoury*, i bc. *Berorize*.

Manresana, V. *Manresa* *Manric, Manrica*, ape. a *Malric* s.v. *Mal-* NP germ.

La MANROSA

Partida important del terme de Lutxent (Vall d'Albaida), oït *manrôza*, Cor. (XXXI, 198.1).

ETIM. De l'àr. *mabrîza* «la triturada, capolada, esmicolada», denominació que convé molt a una valleta muntanyosa com aquesta, plena de clapissa, pedruscall i enderrocs: és el participi de l'arrel *brz* «machucar, quebrantar, desmeollar» (*PAlc.*), amb variant *brs* «confringere» *RMa.* 310, d'on *mibrâz* «mortariolum» *RMa.* 93, *mibirîç* mortero, *PAlc.* 315bb, i en molts autors medievals: Dozy *Suppl.* II, 754. *Mar-* > *Manr-* propagació de nasal com en *ma(n)çana*. J.F.C.

La Mansesca, El Massisco. Deuen ser variants del nom de planta d'aiguamoll *mansega*, amb variant *massega*, d'origen aràbic (*DECat.* v, 431); per encreuament amb *sisca / sesca* que també és una planta d'aiguamolls (*DECat.* VII, 432a50 ss.). *La mansëska* anotat com pda. rústica en el Priorat (XII, 71.1); *El Massisco* a Estubeny (comarca de Xàtiva) «monte» a l'O. del poble (*GGRV*, p. 358 però allí erròniament «Marisco», car ho vaig oir com el *masísco* a l'enq. de 1963 (XXXII, 52.6)

MANSOLÍ, Santa Maria de ~

Antiga parròquia del municipi de Sant Hilari Sacalm (Selva), a la vora de la riera d'Osor.

PRON. MOD. *munsulí*, oït a Susqueda per Casacuberta (c. 1920).

DOC. ANT. 1050-1150: *Sta .M. de Manzulino, S. XII: S. Marie de Manzulis* (Relacions de parròquies del bisbat de Vic. *Cat.Rom.* II, *Osona I* (1984), pàg. 72); 1206: *Sancte Marie de Manzulino* (Miret, *TemplH*, 338); 1281; 1377: *Scte. Marie de Mansulino* (Carreras Candi, *St.Hilari*, 53;51); 1304: *G. de Manzulino; B. de Manzulino; Scte. Marie de Manzulino* (*ibid.*, 148).

ETIM. D'un MANZONIN, amb dissimilació *-NIN* > *-lin* derivat del freqüent NP germànic MANZO (S. VIII; Förstemann, 1093).¹ També *Manzo* és nom força comú en l'onomàstica medieval catalana: 883 *Manzo judex* (Moreau II, 211); 972: *Filio Manconis* (Abadal, *Pallars i Rib.* doc. 218); 979: *Mancone* (*ibid.*, doc. 256). Potser derivat adjectiu de frònic catalana; o bé **Mançonin* vindria ja format abans, com hipocòrístic germànic. J.F.C.

Etimologia explicada més plenament en *E.T.C.* I, 49.

¹ Cal descartar MANSUS com a ètimon de *Mansolí*, atès que d'aquest mot llatí en català hauríem d'esperar **masolí*. Recordem que no s'ha de confondre amb *Montsorriu*, com han fet alguns, castell